

i Navigationens Grundlag, som fordres af Enhver, og vi have paa samme Tid en høiere Examen med større Kundskab, som Enhver kan tage — det er en fuldstændig frivillig Sag —; men Grundlaget for det Hele er praktisk Dydighed. Ingen kan lære at blive Styrmand eller Skibsfører ved Undervisningsbordet eller Examenbordet i en Navigationskole; den praktiske Dydighed er Grundlaget, og den ringe Tilføielse af theoretisk Kundskab har man anset for at være nødvendig for Søfolk for at blive Styrmand og Skibsfører. Ved den udvidede Dampskibsfart er man nu gaaet over til at fordre det Samme for dem, som have det vigtige Over at styre en Maskine. Naar det tillige er sagt, at det var for Meget at forlange, at en Skibsfører skulde have Noget af denne Kundskab, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at der allerede nu bestaar en Examen for Skibsførere i Maskinlære, og i det Mindste en Trediedel af det Antal Styrmand, som underkaster sig Examen, underkaster sig ogsaa denne Examen, uagtet den ikke medfører nogen Rettighed; man behøver ikke at tage denne Examen. Efter det nye Lovforslag, der nu foreligger, skal den tages for at blive Skibsfører paa et større Skib. Jeg ser ikke, at der i disse talværdige Fordringer kan være Noget, som kan være til Hindrer for Maskinmestrene. Men de ældre Maskinmestre have ved at se dette Lovforslag bevæge sig paa Rigsdagen faaet en Frygt i Livet, og sige nu: Herregud! Hvorfor skulle vi gamle Mennesker, som ere vant til at smøre Olie paa Maskinen, sidde paa Skolebænken og lære om Dampens Virkninger, og Alt dette for at underkaste os en Prøve? Men det forlanger heller Ingen, og det fordres heller ikke; Enhver, som allerede er Maskinmester eller i Løbet af det kommende Aar bliver Maskinmester, skal ikke underkaste sig nogen Prøve. En Ting vil jeg give det ærede Medlem Met i, og det er, at der i de sidste Paragrafer muligvis kunde foretages Ændringer; men denne Paragraf 10 er heller ikke overensstemmende med, hvad der blev foreslaaet af Folkethingets Udvalg ifjor, idet det den Gang blev foreslaaet, at man skulde uddele Tjenestebevis til de Personer, som i Løbet af en vis Tid, 6 Maaneder eller 1 Aar, kunde fremstille sig med Kvalifikation til at blive Maskinmestre, selv om de ikke havde Examen, og dette Bevis skulde være lige faa gavnligt som et andet Bevis til at blive Maskinmester. En saadan Bestemmelse kunde jo tilføies, og der kunde muligvis være andre Detailler i Lovforslaget, som kunde komme under nærmere Overveielse, men herved skal jeg ikke opholde mig nu. — Jeg vil i Modfætning til, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Fte Valgkreds bringe min Tak til den høitæredede Indenrigsminister, fordi han er kommen Folkethinget imøde med at forelægge dette Lovforslag omtrent i samme Form som den, hvori det udgik fra os i forrige Samling.

Wiuther: Ja, naar den Indrømmelse, som den ærede sidste Raler omtalte, bliver gjort i de sidste Paragrafer, saa antager jeg, at de Mand, hvis Mening jeg fremsatte, i det Væsentlige ville blive tilfredsstillende, og det er mig derfor kjær at have fremkaldt denne Erklæring. Det har heller ikke været min Mening at negte den høitæredede Minister Anerkendelse for, at han har fremlagt Lovforslaget; men da jeg er saa aldeles ukundig i disse Ting, kunde det ikke falde mig ind at give enten Nos eller Dabel i saa Henseende. Jeg har kun villet udtale Noget fra Mand, som søle en Fare for deres Stilling ved disse nye Forandringer, og, naar der bliver taget et vist Hensyn til den længere Frist, som der begraæres, saa udtalte jeg netop, at man selv erkjendte, at det er godt, at der for den kommende Sleegt eller i en lidt fjern Fremtid bliver forlangt en saadan Prøve. Jeg tror imidlertid, at Folk kunne forlange at være forberedte derpaa, og at de, som nu en Gang ere blevne for gamle til at blive Examensfolk, ikke skulle nødes til at træde ud af den Stilling, som de skulle leve af, og som de have arbeidet for. Jeg anser det altsaa ikke for unyttigt, at jeg har fremsørt de Bemærkninger, som jeg har tilladt mig at gjøre.

Indenrigsministeren: Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luzen), hvem jeg rigtignok betragter væsentlig som Fader til Lovforslaget, selv har havt Ordet, er det kun meget Lidet, jeg har at sige. Jeg betragter dette Lovforslag ganske sikkert kun som korrelativt til Reglerne om, hvad man fordre af Folk, der give sig af med at være Styrmand eller Førere af Seilskibe. Efter den hele Udvikling, Dampskibsfarten har faaet her, finder jeg det fuldkommen i sin Orden, at man stiller den Fordring til de Folk, hvem der betros ikke blot store Børdier, men ogsaa Menneskeliv, at de skulle forstaa sig paa de Ting, som de give sig ud for at forstaa. Jeg har foruden den Indsigt, som jeg selv har kunnet medbringe til disse Forhold — den er jo ganske vist ikke stor — høgt Underretning saavel hos Navigationsdirektøren som hos Selvfabet for Søfartens Fremme, og det er i Overensstemmelse med deres Ytringer, at de saa Afvigelser fra det Lovforslag, som blev udarbejdet af Udvalget, ere fremkomne. Det synes imidlertid, som om Sagen ikke er vanskelig at ændre, eller at der i alt Fald gives en Maade at berolige den nærværende Ordningens Forvarere paa, nemlig ved at give en noget længere Frist. Jeg skal sige, at for mit Bedkommende er der ikke Noget i Veien for at berede en lempeligere Overgang fra den nuværende til den kommende Tid. Jeg tror, at de Fordringer, der stilles, i det Hele taget ere berettigede, og jeg tror heller ikke, at man kan negte, at det Fenomen viser sig ved enhver Forandring, at der altid vil være Folk, som ere misfornøiede med de